

DEN NYA REGERINGEN: REPRESSION, RASISM OCH KRIG MOT ARBETARKLASSEN

Den utdragna processen för att skapa en ny regering efter valet 2018 har gjort det ännu mer uppenbart för Sveriges befolkning att det inte spelar någon större roll vilka partier som vinner och bildar regering: den politik som kommer att tillämpas blir ändå, med små variationer, den som borgarklassen – framför allt den lilla klickan ägare till de största företagen – redan bestämt sig för. Om vi skulle vara tvungna att säga något positivt om den överenskommelse som nu ligger till grund för Löfvens nya regering, så skulle det väl vara just att den lär bidra till att ännu mer sopa bort alla illusioner hos folket om "demokratiskt inflytande" under borgarklassens diktatur.

Överenskommelsen mellan S, MP, C och L, som antagits med Vänsterpartiets stöd, har bl.a. framställts som ett sätt att utestänga SD från inflytande över politiken, d.v.s. som ett slags "antirasistisk" front mellan socialdemokrater och liberaler. Detta är förstås en ren bluff: det räcker med en hastig blick på överenskommelsen för att se att hetsen mot invandrare är central del av den planerade politiken; ett av dess ideologiska och politiska verktyg för att genomföra de ytterligare angrepp på arbetarklassens rättigheter och livsvillkor som är överenskommelsens själva kärna.

Överenskommelsen motsvarar den politik som den svenska imperialistiska storbourgeoisien behöver för att öka sina profiter och hävda sig i den internationella konkurrensen i ett läge då imperialismen i sin helhet befinner sig i sin allmänna och slutliga kris. Vad de behöver är att maximera profiten genom att avskaffa ännu fler av de rättigheter som arbetarklassen kämpat sig till under förra århundradet, och för att stålsätta sig mot det folkliga motstånd som de vet kommer att komma – i form av strejker, våldsamma protester, ökat klassmedvetande och revolutionär organisering – så behöver de mer repression, mer övervakning, mer fascism, mer rasism och mer ohämmat kontrarevolutionärt våld.

Angreppen på arbetsrätten är i överenskommelsen direkt kopplade till punkten "integration och hedersbrott". Den konstanta rasistiska hetsen och lögnen om "kostnaderna för invandringen" måste upprätthållas, dels för att hålla arbetarklassen splittrad och förhindra ett enat motstånd mot den planerade politiken, och dels för att maximera utsugningen av den mest nedtryckta och rättslösa delen av arbetarklassen, som idag till stor del består av invandrare från tredje världen. Med hjälp av symbolpolitiska punkter som "språktest" och "strängare straff för hedersbrott" siktar man på att neutralisera delar av arbetarklassen och att fortsätta mobilisera framför allt småbourgeoisien i fascistisk anda till stöd för den arbetarfientliga plundringspolitik och stärkandet av den borgerliga diktaturen. De hetsande slagorden om "hedersbrott" och "integration" hjälper till att marknadsföra det som det egentligen handlar om: *"etableringsjobb med lägre lön för nyanlända och långtidsarbetslösa"* och *"kraven på kollektivavtal för nystartsjobb tas bort"*. Kort sagt: attackerna på hela arbetarklassens rättigheter framställs som välvilliga åtgärder för "integration". Innehållet i denna politik är exakt detsamma som i SD:s politik, och det går uppenbarligen alldeles utmärkt att genomföra den utan Åkesson och hans brunskjortor.

Som vi såg redan under valrörelsen så är samtliga partier i riksdagen eniga om behovet av ökad repression, d.v.s. stärkandet av den borgerliga diktaturen i form av mer resurser och befogenheter åt polisen, mer övervakning o.s.v. Borgarklassen är fullt medveten om riskerna med den planerade plundringspolitik; de har också sett upproren i Paris, London, Stockholm och Malmö och liksom alla de imperialistiska staterna så inser de behovet av att trappa upp kriget mot den egna befolkningen. Den nu antagna överenskommelsen innehåller därför både förstärkning av försvaret, inrättandet av en ny myndighet för "psykologiskt försvar", en "struktur för ansvar, ledning och samordning inom civilt försvar" (fascistisk militarisering) och 10 000 nya poliser. I regeringsförklaringen från 21 januari presenteras dessutom planer på "utökade möjligheter att använda hemliga tvångsmedel" (d.v.s. utökade rättigheter för SÄPO och andra att avlyssna och läsa privat

mailkommunikation etc.), utökad rätt för polisen att kameraövervaka på allmän plats utan att söka tillstånd, förbud mot oregistrerade kontantkort o.s.v.

I korthet kan den planerade politiken sammanfattas såhär:

- Fortsatta och intensifierade attacker på arbetarklassens rättigheter
- Maximering av profiten åt framför allt de största kapitalisterna
- Rasistisk hets för att splittra arbetarklassen och underlätta utsugningen av de fattigaste, mest utsatta arbetarna
- Fascistisk mobilisering av framför allt småbourgeoisien och de intellektuella till stöd för den borgerliga diktaturen och imperialismens plundring och krig
- Förstärkning av repressionen, övervakningen och det kontrarevolutionära våldet för att slå ner kommande protester och revolutionär organisering

Ingenting av detta är förstås något nytt; det är snarare en logisk fortsättning på den redan förda politiken. En politik som har genomförts och fortsätter att genomföras av samtliga partier från höger till "vänster", med smärre variationer beroende på vilka fraktioner av borgarklassen som lyckats hävda sig mest och vilka skikt inom folket de försöker mobilisera till stöd för denna politik. Även om den gamla socialdemokratiska s.k. "svenska modellen" spelat ut sin roll som redskap för den borgerliga diktaturen, så bevaras åtminstone en av dess centrala beståndsdelar: såväl attacken på strejkrätten som de övriga angreppen på arbetarklassens och folkets levnadsförhållanden genomförs än idag med LO:s godkännande och med stöd från alla slags självutnämnda "arbetarpartier" och "vänsterorganisationer" – däribland ett "vänsterparti" som nu öppet hyllar privategendomen, kapitalismen och imperialismens plundringskrig.

Som vi nu ser runtom i världen och även här i Sverige, så växer samtidigt ett verkligt folkligt motstånd mot denna politik och mot hela det imperialistiska systemet. Det är ett motstånd som ännu är splittrat, oorganiserat och spontant, och det som behövs för att göra det enat och framgångsrikt är att det leds av arbetarklassen och dess ideologi, att det en gång för alla bryter med den borgerliga s.k. "vänstern" och alla reformistiska illusioner och att det förenar sin kamp med arbetarklassens och de förtryckta folkens kamp mot imperialismen i hela världen. För detta behöver arbetarklassen i Sverige sitt Kommunistiska Parti, sin revolutionära förtrupp bestående av klassens mest avancerade och konsekventa revolutionärer, för att leda folkets alla kamper och till slut störta utsugarklickens välde, upprätta arbetarklassens stat och fortsätta revolutionen tills utsugningen och klassamhället är ett minne blott.

NED MED REGERINGEN OCH HELA DEN BORGERLIGA STATEN!

LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!

DET ÄR RÄTT ATT GÖRA UPPROR!

Studiecirkeln *24 september*

Februari 2018

